

Geestelijk Hooglied B

Bruid

Waar houdt Gij U verborgen,
Beminde, en Ge laat me in zuchten achter?
Gelijk een hert onvlucht Ge,
Nadat Ge mij gewond hebt;
Ik liep en riep U na en Gij waart spoorloos.

Och herders, als gij toch ginds
Van d'een naar d'andre schaapskooi heuvelop gaat
En ge bij toeval zien mocht
Dien 'k boven alles liefheb,
Zegt Hem dan, dat ik pijn lijd, kwijn en wegsterf.

Al zoekend naar mijn liefde
Ga ik de bergen op en langs de oevers;
Ik wil geen bloemen plukken,
Geen wilde dieren duchten;
Geen sterke burcht of grens kan mij weerhouden.

O bossen en struwelen,
Geplant hier door de hand van de Beminde,
O welig groene weide,
Bezaaid met bonte bloemen,
Zegt mij, is Hij door u voorbij gekomen?

Antwoord van de schepselen

Bevalligheid verspreidend
In duizendvoud, sneld' Hij door deze dreven,
En gaandeweg ze aanziende,
Alleen al door zijn aanblik
Liet Hij ze achter Zich bekleed met schoonheid.

Bruid

Ach, wie kan mij genezen?
Wil U nu eindelijk gewonnen geven,
En mij ook niet meer zenden
Van nu af aan uw boden,
Toch niet in staat mij, wat ik wens, te zeggen.

En alwie zich hier ophoudt,
Verhaalt mij van uw lieflijks, duizendvoudig.
Ze slaan mij nieuwe wonden,
Zodat ik mij voel sterven
Aan een ik weet niet wat, waarvan zij staamlen.

Hoe kan het, dat gij voortduurt,
O leven, dat niet leeft, waar ge hebt te leven?
Dat zelf, om aan te sterven,
De pijlen, die u treffen,
Maakt, van wat uw Geliefde in u gewekt heeft.

Eerst slaat Ge 't hart een wonde,
Maar waarom het dan ook niet te genezen?
Waarom het mij te roven,
Als Gij het toch laat liggen
En u niet eigent, wat Ge eerst ontvreemd hebt?

Blust Gij dan toch mijn hartstocht,
Want niemand anders kan die immers stillen.
Zien moeten U mijn ogen,
Want Gij zijt er het Licht van,
Voor U alleen wil ik ze ook maar hebben.

Ontsluier mij uw bijzijn;
Mijn dood zij 't U te aanschouwen in uw
schoonheid.
Bedenk toch, dat de kwelling
Der liefde nooit een eind neemt,
Dan door 't beminde bijzijn en zijn aanblik.

O kristallijnen bronwel,
Mocht in het zilvren schijnsel van uw wezen
Ge ineens te aanschouwen geven
De zo verbeide ogen,
Waarvan ik binnenin mij 't vage beeld draag.

O wend ze af, Beminde,
Ik neem mijn opvlucht!

Bruidegom

Keer terug, mijn duive,
Daar nu het hert, het wonde,
In 't zicht komt op de heuvel,
In 't waaien van uw vlucht schept het zich koelte.

Bruid

Mijn Welbeminde, het bergland,
De dichtbeboste, eenzame valleien,
Eilanden, nooit geweten,
De ruisende rivieren,
De fluistring van de strelendzachte winden.

De nacht, d'indringend-stille,
Voorafgaand aan het schemerlichte dagen,
Muziek van zuiver zwijgen,
Eenzaamheid vol van klanken,
Het avondmaal, dat opwekt en verliefd maakt.

Wilt ons de vossen vangen,
Want onze wijngaard staat al rijk te bloeien;
Wij maken dan intussen
Van roze' een dichte ruiker,
En niemand mag er op de heuvel komen.

Stil, dodewind van 't noorden!
Kom, zuidewind, hernieuwd de liefde wekken.
En adem door mijn bloemtuin,
Dat geur eraan ontstrome,
En de Beminde weide onder de bloemen.

O nymphen van Judea,
Zolang uit bloemen en uit rozenstruiken
De geur van amber opstijgt,
Moet ge in de voorstreek blijven
En zelfs niet aan de dorpels durven raken.

Verberg U, Allerliefste,
En straal met uw gelaat de bergen tegen.
En wil hier niet van spreken,
Maar let op het geleide
Van haar, die vreemde eilandstreken doorreist.

Bruidegom

Gij, vederlichte vogels,
Gij, leeuwen, herten, snelspringende gemzen,
Gij bergen, dalen, oevers,
Gij waatren, winden, hitte,
En angsten van alleen doorwaakte nachten.

Bij 't strelend spel der snaren,
Bij 't zingen der sirenen: Ik bezweer u
Met woeden op te houden:
Raakt zelfs niet aan de muren,
Opdat de bruid hier rustiger kan slapen.

De bruid toch deed haar intrêe
Binnen de schone tuin van haar verlangens;
Naar harteluste rust zij,
Haar hals ligt achterover
Tegen de zoete arm van de Geliefde.

Onder het appellover,
Daar werdt gij nu met Mij als bruid verbonden;
Daar gaf Ik er mijn hand op
En zijt ge hersteld in ere
Daar, waar uw moeder eertijds werd ontluisterd.

Bruid

En onze legerstede
Vol bloemen is omringd van leeuwenholen,
Met purper overspannen,
En opgebouwd uit vrede,
Binnen een krans van duizend gouden schilden.

Achter U, op uw voetspoor
Snellen de jonge vrouwen aan, de weg op,
Op 't springen van uw vonken,
Op uwe wijn vol kruiden,
Uw vloeiingen van goddelijke balsems.

In d'innerlijkste kelder
Dronk ik van mijn Beminde, en bij 't heengaan,
Door gans die wijde vlakte,
Wist ik van alles niets meer
En liet mijn kudde lopen, die 'k eerst hoedde.

Daar nam Hij me aan zijn borst en
Daar onderwees Hij me in een kostlijk weten;
En ik gaf Hem daar waarlijk
Mijzelf, niets uitgenomen:
Daar heb ik Hem beloofd zijn bruid te wezen.

Mijn ziel blijft voorbehouden
Aan Hem: al wat ik heb staat Hem ten dienste;
Ik hoed niet meer mijn kudden,
Neem ook geen andre dienst meer:
Mijn dienst bestaat alleen nog in beminnen.

Als men mij op de meente
Voortaan niet meer te zien krijgt of kan vinden,
Zegt dan: Ze ging verloren,
En door zich te verlieven
Heeft zij zichzelf verdaan en won toen alles.

Van bloeme' en emeraldgroen,
Bijeengelezen in de koele morgens,
Zullen wij slingers maken.
Ze ontbloeden in uw liefde.
Eén enkle haar van mij houdt ze tezamen.

Het was die haar, die ene,
Die, spelend op mijn hals, uw ogen boeide;
Gij vestigde er een blik op
En zijt verstrikt gebleven,
En door één oog van mij liet Gij U wonden.

Met dat Gij mij beschouwdet,
Droegen uw oge' uw schoonheid in mij over:
Daarmee won ik uw liefde,
Verdienden ook de mijne
Dat te aanbidden wat zij in U schouwen.

Wil mij dan niet verachten:
Want ook al vindt Gij eerst mijn teint te donker,
Nu kunt Gij mij wel aanzien,
Daar Gij, sinds Gij mij aanzaagt,
Uw gratie en uw schoonheid in mij prenttet.

Bruidegom

De kleine witte duif is
In de ark met de olijftak weergekomen.
Zij heeft, de kleine tortel,
De vriend van haar verlangen
Gevonden aan de groene waterzomen.

In d'eenzaamheid verbleef zij;
In d'eenzaamheid had zij zich reeds genesteld;
In eenzaamheid geleidt haar
Alleen nog de Beminde,
Ook Zelf in eenzaamheid gewond van liefde.

Bruid

Genieten wij elkander,
Geliefde, elkander in uw schoonheid schouwend,
De berg op en de heuvel:
Daar stroomt het zuiver water:
Laat ons het hout nog dieper binnendringen.

Wij zullen zonder dralen
Opklimmen naar de hoge rotsspelonken;
Ze zijn er goed verscholen:
Daar treden wij dan binnen
En proeven er de most van de granaten.

Daar zult Gij aan mij tonen,
Dat, waarnaar uitgaat heel mijn hartsverlangen;
En onverwijld mij geven,
Aldaar, o Gij, mijn leven,
Wat Gij die andre dag mij reeds verleendet.

De wind, die zachtjes ademt,
Het zingen van de zoete nachtegalen,
Het woud in al zijn tover
Van nachtelijke vrede,
Daarbij die vlam, die wel brandt, maar geen pijn doet.

Niemand, die ons bespiedde,
Aminadab is ook niet meer verschenen;
't Verdween wat rondom dreigde,
En het gewapend krijgsvolk
Trok bergaf bij de aanblik van de waatren.